

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové a soudců Mgr. Dany Černovské a Mgr. Jiřího Tichého v právní věci žalobkyně: **Archer Sheridan, s.r.o.**, IČ 27172554, se sídlem Praha 5, Stodůlky, Bulharova 2, č.p. 1281, PSČ: 158 00, zastoupen Mgr. Zuzanou Červenou, advokátkou Advokátní kanceláře Červená a Krejčí, se sídlem Praha 1, Újezd 46, PSČ 118 00, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, PSČ 225 08, o žalobě proti platebnímu výměru ze dne 23.11.2007, č.j. 971/1/2123/07 a proti rozhodnutí ze dne 25.1. 2008, č.j. 323-9010-12-2.1.2008/Klí,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí ze dne 25.1.2008, č.j. 323-9010-12-2.1.2008/Klí se zrušuje a věc se vrací zpět žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná je povinna uhradit náklady řízení ve výši 5.760,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její právní zástupkyně.
- III.** Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč z účtu Městského soudu v Praze, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její právní zástupkyně.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla žalobu a potvrdila platební výměr Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 23.11. 2007, č.j. 971/1/2123/07, jímž byla dle § 104c zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, žalobkyni uložena povinnost zaplatit nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ve výši 26.010,- Kč a penále z tohoto pojistného ve výši 9.076,- Kč, tedy dluh v úhrnné výši 35.086,- Kč. Tento nedoplatek byl zjištěn při kontrole provedené ve dnech 1.8. a 16.8.2007, když žalobkyně nezahrnula do vyměřovacích

základů pro odvod pojistného příjmy za měsíce leden 2005 až červenec 2006 zúčtované zaměstnanci společnosti Mgr. V. Š., zaměstnanému na základě dohody o provedení práce, která nebyla uzavřena v souladu s ustanovením § 236, zákona 65/1965 Sb., zákoníku práce ve znění platném do 31.12. 2006.

Z podané žaloby vyplývá, že žalobkyně je přesvědčena, že závěry strany žalované při hodnocení dohody, která je předmětem sporu, nemají oporu v zákonech a postrádá argumentaci o tom, proč v případě odpovědného zástupce je věc posuzována obsahově jako dohoda o pracovní činnosti. Namítá, že závěry výše uvedených rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné a nemají oporu v zákonech.

Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkazuje v plném rozsahu na rozhodnutí ze dne 23.11. 2007.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl tak k závěru, že podaná žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyllynuly následující skutečnosti. Při kontrole č. 2123/07, která byla provedena podle § 6 odst. 4 písm.o) zákona č. 581/1991, zaměřená na pojistné, provádění nemocenského pojištění a na poskytování dávek nemocenského pojištění, bylo mimo jiné zjištěno, že žalobkyně uzavřela dohodu o provedení práce. Na základě zjištěných skutečností žalovaná dospěla k závěru, že dohody o provedení práce uzavřené se žalobkyní jsou pro nerespektování ustanovení v zákoníku práce neplatné a tento vztah- mezi žalobkyní a zaměstnancem posoudila jako dohodu o pracovní činnosti, která zakládá účast na nemocenském pojištění. Kontrolou bylo dále zjištěno, že žalující společnost má stanovený výplatní termín na 15. den následujícího měsíce.

Dále správní spis obsahuje písemný záznam o ústně uzavřené dohodě o provedení práce, který byl pořízen pro potřeby kontrolních pracovníků Pražské správy sociálního zabezpečení na základě jejich výzvy. Smluvní strany se shodly na tom, že mezi nimi není žádných sporů ani pochyb o obsahu dříve ústně uzavřené dohody o provedení práce. Svými podpisy stvrdily, že ústní dohoda o provedení práce uzavřená na období od 1.9. 2005 do 31.8. 2007 nahradila předchozí písemnou dohodu sjednanou do 31.8. 2008. V této dohodě o provedení práce je uvedeno, že žalobkyně dne 1.9. 2004 uzavřela s Mgr. V. Š. dohodu o provedení práce na dobu od 1.9.2004 do 31.8.2005 na funkci odpovědného zástupce výše jmenované společnosti, ve smyslu zákona č. 455/1991, v platném znění. Za tímto účelem je odpovědný zástupce povinen zejména odpovídat za řádný provoz živnosti, za dodržování živnostenskoprávních předpisů a zúčastňovat se provozování živnosti v potřebném rozsahu. Odměna za vykonanou práci byla sjednána v měsíční výši 4.500 Kč, se splatností vždy k 10. dni v měsíci následujícím po měsíci, za který odměna náleží. Předpokládaný rozsah práce činil 96 hodin za sjednané období kalendářního roku.

Při hodnocení důvodnosti této žaloby soud vyšel z ustanovení § 236 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění ke dni vydání rozhodnutí žalované (dále jen zákoník práce), podle kterého může zaměstnavatel uzavřít s fyzickou osobou dohodu o provedení práce, jestliže předpokládaný rozsah práce (pracovního úkolu), na který se dohoda uzavírá, není vyšší než 100 hodin. Do předpokládaného rozsahu práce se započítává také doba práce konané zaměstnancem pro zaměstnavatele v témže kalendářním roce na základě jiné dohody o provedení práce. Odstavec 2 citovaného ustanovení pak stanoví, že dohoda o provedení

práce může být uzavřena písemně nebo ústně a musí v ní být vymezen pracovní úkol, sjednaná odměna za jeho provedení a zpravidla se v ní sjednává též doba, v níž má být pracovní úkol proveden; v písemné dohodě, popřípadě v písemném záznamu o ústně uzavřené dohodě má zaměstnavatel mimo to uvést předpokládaný rozsah práce podle předchozího odstavce, pokud její rozsah nevyplývá přímo z vymezení pracovního úkolu.

V praxi správní orgány, včetně soudů nejprve posuzovaly dohody o provedení práce ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku ze dne 27. 5. 2004, č. j. 2 Ads 48/2003 – 85, nebo ze dne 8. 11. 2006, č. j. 3 Ads 67/2005 – 71, podle nichž předmětem dohody o provedení práce měl být vždy *určitý ucelený pracovní úkol*, který je specifikován konkrétním výsledkem. Práce, kterou se zaměstnanec zavazuje pro zaměstnavatele vykonat musí být *určena individuálně, nikoli druhově*. Může být povahy jak manuální tak intelektuální, její výkon ale musí *směřovat ke konkrétnímu výsledku*, předem kvalitativně i kvantitativně vymezenému.

Tyto závěry byly překonány stanoviskem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedeného v usnesení 6 Ads 48/2009, v němž vyslovil, že: *„Předmětem dohody o provedení práce podle § 236 zákoníku práce ve znění po novelizaci provedené zákonem č. 188/1988 Sb. mohl být nejen jednorázový, individuálně definovaný pracovní úkol, ale, za předpokladu, že z dohody bylo patrné, na jaký časový úsek byla uzavřena, i pracovní úkol spočívající v opakované a určitými charakteristickými rysy specifikované činnosti zaměstnance pro zaměstnavatele, samozřejmě v obou případech za podmínky, že předpokládaný rozsah práce (pracovního úkolu) nebyl vyšší než 100 hodin.“* Nejvyšší správní soud vycházel jednak z jazykového výkladu, z historického záměru zákonodárce uvedeného v důvodové zprávě a v neposlední řadě ze smyslu a účelu dohody o provedení práce, přičemž poukázal na čl. 2 odst. 3 a čl. 28 Listiny základních práv a svobod, s tím, že „... i v pracovním právu platí, že na smluvních stranách, který z možných typů použijí k uspořádání svých vztahů, jde-li o typ odpovídající jejich svobodné vůli beroucí v úvahu odlišnou faktickou pozici a zpravidla i vyjednávající sílu obou účastníků právního vztahu.“

Spornou otázkou v daném řízení bylo posouzení, zda dohoda uzavřená mezi žalobkyní a panem Mgr. V. Š. byla uzavřena v souladu s ustanovením § 236 zákona č. 65/1965 Sb., a zda jako zaměstnanec podléhal pojišťovací povinnosti. S ohledem na výše uvedený názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož je jediným kritériem pro odlišení dohod o provedení práce od dohod o pracovní činnosti hledisko kvantitativní, tj. předpokládaný časový rozsah (pracovního úkolu), který nesmí přesáhnout 100 hodin, je žaloba důvodná, a proto soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil. V dalším řízení je žalovaná vázána závěrem, že při posuzování dohod o provedení práce nejsou rozhodné okolnosti spočívající v povaze činnosti odpovědného zástupce, způsobu stanovení a splatnosti odměny a další kritéria, kterými se zabývala v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložené před soudem, účastník, který měl ve věci úspěch. Náklady právního zastoupení ustanoveným advokátem spočívají v odměně za 2 úkony právní služby v částce 2.100,- Kč za jeden úkon, celkem 4.200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a v náhradě hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Jelikož právní zástupkyně prokázala, že je plátcem DPH, k celkové výši přiznaných nákladů se připočítává částka 960,- Kč, odpovídající této dani. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobkyni celkem 5.760,- Kč.

Soud rozhodl v souladu s ustanovením § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 2.000,- Kč z podané žaloby, neboť řízení je dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb. osvobozeno od soudních poplatků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku j e možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze, za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem, dle ustanovení §105 s.ř.s.

V Praze dne 27. ledna 2011

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová